

Turkuaz

Kültür – Sanat - Edebiyat

Tuğba ÇOBAN

DÖRT YANIM BETON GRİ

Tam da en işlek caddenin başındayım. Saniyeleri sayan trafik ışıklarına bakıyorum. Yüzlerce araba, yüzlerce insan... Gözlerim bir ışıkta, bir arabalarda. Hayatımız bir trafik ışığı gölgesinde geçiyor. Kırmızıda dur, yeşilde geç. Hep bir yerlere yetişme koşuşturmacasındayız. Kırmızı ışıkta bir sitem doluyor içime. Hep sorgularım ne bu telaş? Zamanla yarışıyoruz. Şu anda olduğu gibi. Yeşil ışık yandı ve karşı yola geçiyorum. Başımda kulaklık sanki beynimde çalıyor. İnsanlara, sokaklara bakıyorum. İlerliyorum ilerliyorum...

Ve bir sıkıntı içimde, ne olduğu belirsiz. Tam da bu sıkıntı içinde kulaklıktan şu sözleri fısıldıyor sanatçı: "Dört yanım beton gri." Ne kadar da haklı. Onu haklı buldukça boğuluyorum. Ve ilerliyorum, ilerliyorum... Bu teknolojinin her ne kadar iyi yönleri de olsa, kötü etkilediğine hayıflanıyorum. İnsanları soyutlayan teknoloji... Ki bazılarının hiç ellerinden bırakmadıklarını görüyorum, hayret! Herkes birer birer evlerine giriyor. Kendi hücrelerine tıkalı kalıyor.

Eve yaklaşıyorum. Bir sevinç bir üzüntü kaplıyor içimi. Beni bekleyen işlerin çokluğunu düşünüyorum. Binanın önündeyim ve eve girmek üzereyim. Bir kişi bana selam veriyor. Kim olduğunu sorduğumda iki ay önce taşındığını söylüyor. Hayret ediyorum kendime. Nasıl bir insan komşusunu görmez ki! Kendime de kızıyorum. Çünkü zamanın getirdiği bu değişimler beni de boşluğa götürüyor, fark edemiyorum.

Döne AYCİL

Güneş AYDIN

KARTON

Güneş yavaş yavaş çıkıyor ancak sokak lambaları hâlâ açık. Ben ise sırtımda taşıdığım el arabası ve sokakta görüp arkadaş olduğum köpek ile birlikte rıhtıma çıkana kadar yürüyorum. Ne için yürüyorum, biliyor musun adını koyamadığım köpeğim?

Çöplüklerde, kuytu köşelerde, kaldırım kenarlarında karton arıyorum, arıyorum, arıyorum ama saat 05.00'den beri hâlâ el arabamın çeyreğini bile dolduramadım. Saat 07.25 oldu, sokak lambaları kapanmış. Güneş tamamıyla çıkmıştı, artık bana hiçbir zaman yuva sevgisi vermeyen o kulübeye dönmem gerekiyordu yoksa okula geç kalacaktım. Hemen el arabamı bıraktım ve hızlıca kıyafetlerimi giydim ve dikişleri sökülmüş çantamın içine ders kitaplarımı ve üç senedir silip yazdığım defterimi de çantama koydum. Çantamı sırtımda taşıyamazdım çünkü dikişleri güçsüzdü. Bu yüzden kucağıma aldım. Sokakta bulduğum ayakkabımı temizleyerek giydim ve yola çıktım. Okula geç kalmamalıydım çünkü öğretmenimiz geç kalanları derse almıyordu. Sonunda yetiştim, geç kalmadığım için mutluydum. Koşarak sınıfıma çıktım. Öğretmen masasının karşısındaki sıralardan üçüncü sırada otuyordum. Yanım boştu, çünkü kimse benim ile oturmak istemiyordu. Onlara neden benim ile oturmak istemediklerini sorduğumda benden uzaklaşıyor, kulaktan kulağa fısıldaşıyorlardı. Neden böyle yaptıklarını anlamıyordum ama okulda beni seven biri vardı, o da öğretmenimdi. Bana o kadar iyi davranıyordu ki arkadaşlarımdan benim hakkında ne düşündükleri çok da umurumda olmuyordu, öğretmenim bana yetiyordu. Bana okuma kitapları verip, derslerimi yakından takip ediyordu. Ben sınıf birincisiydim, belki de o yüzden öğretmenimin ilgisi. Son zil çaldı, herkes okuldan koşarak çıkıyordu, ben ise sonsuza kadar burada kalabilirdim, çünkü biliyordum ki buradan çıktığım zaman yine el arabasıyla aynı sokaklardan geçip duracaktım. Kulübeme gittim. Elbiselerimi değiştirdim ve el arabamı sırtlayarak, yine karton toplamaya çıktım. Sonunda ben okulda iken biraz karton toplanmış, hemen onları topladım ve götürmem gereken yere taşıdım. Bugün sekiz lira elli kuruş verdiler.

Ebru KEYVAN

OKYANUS YANIYOR

Okyanus yanıyor, hissediyor musun balık?

Tıpkı bir neslin tükenişi gibi.

Kalbi buz tutmuş insan, eriyen buzul.

Tıpkı bir neslin yok oluşu gibi.

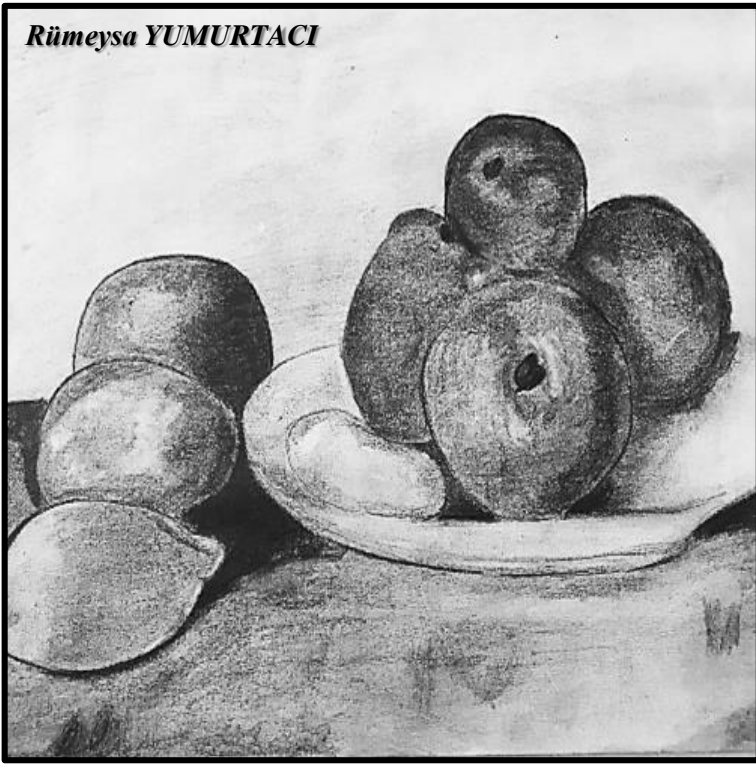
Tutacak mısın ormanın ellerinden?

Kurtaracak mısın serçeyi?

Açacak mısın gözünü, görecek misin gerçeği?

Okyanus yandı, hissettin mi balık?

Açık bir bakkaldan gofret ve meyve suyu aldım. Karnımı bugün bunlarla doyurdum. Kalanını ise kumbarama koymak üzere kulübeme gitmek üzere yola çıktım. 22.30'da kulübeme döndüm. Kartonlardan olan yatağıma uzandım. O kadar yorulmuştum ki hemen uyumak istiyordum. Tam uyuyacakken birden silkindim ve hocamın bana verdiği ödevler aklıma geldi. Yarı kapalı gözlerimle ödevlerimi bitirdim. Saat 23.20'de yatağıma girdim. Çöp konteynırında bulduğum çalar saati 04.30'a ayarladım. Ve uykuya daldım ve birden bir ses geldi. "Ahmet hadi kalk oğlum, kahvaltı hazır. En sevdiğini yaptım." Meğerse hepsi rüyaymış. Bu kimimiz için bir kâbus, kimimiz için çok iyi bir dersti. Hepimiz sıcacık evlerimizde, istediğimiz her şey elimizin altında ama biz bunu göremiyor, halimize şükretmiyor daha fazlasını istiyoruz.

Saliha AKTAŞLI **KAYBOLMAK İSTERDİM**

Baktığım görkemli dağlarda
İnsanın tenini okşayan cılız rüzgârda
Baş döndüren çiçek kokularıyla
Kaybolmak isterdim

Deniz mavisini semada
Bulutlarla yan yana
Kuşlarla kol kola
Kaybolmak isterdim

Vapurda martılarla
Dalga sesleriyle baş başa
Balıklarla mercanlarla
Kaybolmak isterdim

Büşra ARKAN **SENİN HAYATIN**

Vazgeçme!
Başına ne gelirse gelsin
Ne yaşarsan yaşa
Peşinden git hayallerinin

Yaşa!
Gönlünce yaşa hayatını
Doya doya yaşa
İzin verme kimsenin karışmasına

Hayal et!
Yatağına uzandığında hayal et
Gelecekte ne olduğunu
Nerede olacağını

Karalığa bırakma kendini
Koş aydınlığa
Kavuş özgürlüğüne
Yaşa bu hayatı

İrem ATMACA **UTANIYORUM**

O gün de yine her günkü gibi komutanın sesiyle uyanmıştı Ömer. Her zamanki gibi karlıydı o sabah da Hakkâri. Ömer saate baktı, saat beşti. O günle beraber sadece altı gün kalmıştı ailesine ve sözlüsü Nazlı'ya kavuşmasına. Tam bunları düşünürken arkadaşı Ahmet'in sesiyle irkildi:

- "Hadi Ömer, komutan dışarda bizleri bekliyor, önemli bir konu hakkında konuşma yapacaktı." diyordu Ahmet.

Kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Aklında hâlâ ailesi ve sözlüsü vardı. Bir yandan vatan görevini yapıyor olmasına seviniyor, bir yandan da ailesine olan özlemiyle terhis gününü iple çekiyordu. Dışarı çıktığında herkes komutanın karşısında dizilmiş heyecanla söyleyeceklerini bekliyordu. Sonunda komuta söze başlamıştı:

- "Aslanlarım, sizlerin vatan sevginizi bildiğim için bu söyleyeceklerimin sizi etkileyeceğini düşünüyorum. Ve bölük olarak bu operasyonun da üstesinden geleceğimize eminim. Biliyorum hepinizin terhisine sayılı günler kaldı. Şimdi herkes hazırlansın, operasyon başlayacak." dedi ve herkes dağıldı.

Ömer'in aklında artık sadece bu son operasyon vardı. Sadece bu operasyonu da başarıyla tamamlayıp, ailesine kavuşmayı planlıyordu. Ömer'in ailesi de Ömer'den farksızdı. Ömer'in geleceği gün için hazırlık yapıyordu. Nazlı da sadece Ömer'in geleceği günü hayal ediyordu, özlemle bekliyordu sevdiğini. Ancak bu operasyonlardan habersizlerdi. Ömer ailesine söylese endişeleneceklerini düşündüğü için söylememişti. Kışlada akşam olmuştu ve hazırlıklar tamamı. Saat sabah 9'du, Ömer son eşyalarını kontrol ediyordu. Komutan geldi ve yola çıktılar. Hava soğuktu, çok kar yağıyordu. Ömer'in ellerinde de annesinin ördüğü eldivenler vardı, annesi hiç aklından çıkmıyordu. Yağan karı dahi hissetmiyordu Ömer. Tam o anda bir ateş sesi geldi ve komutan siper alın dedi. Yere yattılar, ateş ediyorlardı ancak düşman onlardan sayıca fazlaydı. Arkadaşlarının birçoğu düşmandan atılan kurşunla yaralanmıştı. Ömer daha fazla dayanamadı ve ayağa kalktı. Komutan "Ömer yat yere ne kadar çoklar görmüyor musun?" dese de Ömer komutanı dinlemiyordu, hızla ilerliyordu. Onun bu hareketini gören Ahmet: "Ben kardeşimi yalnız bırakmam." diyerek Ömer'in yanına koştu. Komutan geri çekilme emri verdi. Kar ve tipiden göz gözü görmüyordu. Tüm askerler helikoptere koştular. Kışlaya vardıklarında komutan Ömer ve Ahmet'in olmadıklarını fark etti. Onlar orada kalmışlardı. Helikoptere binip tekrar çatışmanın olduğu bölgeye hareket ettiler.

Sonunda varmışlardı olay yerine. Komutan onları aramak için herkesi görevlendirdi. Aramalar saatler sürmüştü. Hava yavaş yavaş kararıyordu, hızlanmaları gerekiyordu. Sonunda bir asker geldi ve "Komutanım bulduk şu taraftalar." dedi. Hava daha da soğumuştü ve kar da etkisini artırmıştı. Askerin gösterdiği tarafa doğru ilerlediklerinde Ömer ve Ahmet'i görmüştü komutan. Üzerlerini kar kaplamıştı. Donmuştu Ömer ve Ahmet'in vatan aşkıyla yanıp tutuşan kalpleri. Komutan gördükleri karşısında donup kalmıştı. Ahmet'in üç yaşındaki çocuğu ile yalnız kalan eşine ne diyecekti, Ömer'in annesine ne diyecekti.

Ömer ve Ahmet'in cansız bedenlerine aldılar ve kışlaya döndüler. Bu şehit haberiyle buz kesmişti kışla. Herkes sadece ağlıyor hiçbir şey söylemiyordu. Tezkeresine sadece dört gün kala iki askerimiz şehit olmuştu. Ertesi gün şehitler için Hakkâri'de bir tören yapıp, ardından Ankara'ya götürülecekti. Komutan artık ne yapacağına karar vermişti. Ailelere birer asker görevlendirip, onlarla acı haber ulaştırılacaktı. Kışlada tören yapıp, şehitler Ankara'ya getirildi.

Ankara'daki törene iki saat kala herkes tören alanında idi. Ömer'in annesi ve sözlüsünün yaktığı ağıtlar yürekleri burkuyordu. Ahmet'in üç yaşındaki çocuğu her şeyden habersiz babasının bayrağa sarılı tabutuna bakıyor, eşi ise ayakta durmakta güçlük çekmesine rağmen oğluna bakıyor ve vatana bir asker daha yetiştirmenin gururunu yaşıyordu. İki vatan evladını daha toprağa veren Türk milleti törenin ardından: "Şehitler ölmez vatan bölünmez." nidalarıyla omuzlarında taşıdıkları şehitlerin cenazesini Ankara Kahramankazan'daki Şehitler Mezarlığına defnettiler.

Zamanın birinde iyi bir kunduracı varmış. Küçük şirin dükkânında kendi halinde geçinip gidermiş. Gecesini gündüzüne katarak çalışır ama pek az para kazanırmış. Soğuk bir kış günü elektrik sobasını açık unutup dükkânı kapatmış. Bu unutkanlığın onun sonu olacağını bilmiyormuş. O gece elektrik sobasından yangın çıkmış. Ekmek teknesi gözlerinin önünde yanmış ve o hiçbir şey yapamamış. Günlerce iş aramış ama kimse iş vermiyor, onu kapıdan kovuyormuş. Kira borçlarının birikmesi üzerine ev sahibinin sabrı taşmış ve onu kapının önüne koymuş. Artık hem işsiz hem de evsizmiş. O soğuk kış günü kalacak bir yeri olmayınca park köşelerinde yatmaya başlamış.

Bir bankın üzerinde soğuktan titreyerek yatarken yanına bir araba yanaşmış. Arabadan kibirli bir şekilde iri yarı her halinden zengin olduğu anlaşılan yaşlı bir adam inmiş. Yaşlı adam birkaç adım attıktan sonra bankın üzerindeki kunduracıyı görmüş. Kunduracı dikkatli bir şekilde yaşlı adamın ayakkabılarına bakıp kendi kendine konuşuyormuş. Yaşlı adam kunduracıya doğru yaklaşarak "Ne o zavallı, ayakkabılarıma bakakaldın." demiş. Bunun üzerine kunduracı "Beyim ayakkabılarınız çok güzel ama ayağınızı hem çok şekilsiz hem de çok büyük göstermiş." demiş. Bu laf üzerine sinirlenen yaşlı adam "Ben bu ayakkabılara çok para verdim özel olarak yaptırdım." demiş. Ama bir yandan da şaşkınlığını gizleyemiyormuş. "Ayağında daha doğru düzgün ayakkabısı bile olmayan biri bunu bana nasıl diyebilir?" diye sormuş. "Beyim, benim küçük bir kunduracı dükkânım vardı. Unutkanlığım yüzünden yandı. İşsiz kaldım." demiş. Yaşlı adam bunun üzerine kunduracıya "Benimle gel. Eğer yaptığın ayakkabıları beğenirsem sana dükkân açman için yeterli parayı vereceğim." demiş. Kunduracıyı kendi evine götürmüş ve istediği ayakkabıyı yapmasını söylemiş. Kunduracı çok güzel bir ayakkabı yapmış ve yaşlı adam da beğenmiş. Bunun üzerinde yeni bir dükkân açması için gerekli parayı vermiş. Tek istediği şey kendine güzel ayakkabılar yapmasıymış. Kunduracı büyük bir iştahla ayakkabılar yapmaya başlamış. Bu sırada yaşlı adam desteğini esirgemiyor, dostlarına onu öneriyormuş. Kunduracı ise işlerini yavaş yavaş büyültmeye başlamış. Fabrikalar, mağazalar açıyormuş. Tabii bu sırada yaşlı adamı aramaz sormaz olmuş. Yaşlı adam ise sağlık sorunlarıyla boğuşuyor, ameliyatlar geçiriyormuş. Hastanede olduğu süresince kunduracı bir kez bile aramamış. Kunduracı ise olan bitenden habersiz bir şekilde işleri ile uğraşıyormuş.

İşleri kötüye gitmeye başlamış. Sürekli ihale kaybediyormuş. Ve bir gün fabrikalarına haciz gelmiş. Elinde olan her şeyi bir anda almışlar. Akli bir anda geçmişe gitmiş. Elinde sadece yaşlı adam sayesinde açtığı dükkân kalmış. Ben ne yapacağım diye düşünürken aklına bir anda yaşlı adam gelmiş. Uzun zamandır yaşlı adamı aramamış. Yanına gitmeyi düşünmüş ama hangi yüzle gideceğini bilememiş. En sonunda tüm cesaretini toplayarak utana sıkıla evine gitmiş. Kapıyı çalmış ama kızıyı tanımadığı yabancı biri açmış.

Kapıyı açan kişi burayı yeni aldığını söylemiş. Kunduracı bir süre yaşlı adamın adresini aramış ama bulamamış. Bir gün dükkânına bir mektup gelmiş. Mektupta bir adres varmış ve altında ise bu adrese gitmesi gerektiği yazıyormuş. Kunduracı kimin adresi olduğunu bilememiş ve sonunda adrese gitmeye karar vermiş. Adrese gitmiş, kapıyı çalmış ve kapıyı genç bir hanımefendi açmış. Hanımefendi kunduracıya içeri girmesi gerektiğini söylemiş. Kunduracı içeri girmiş ve karşısına yaşlı adam çıkmış. "Ne o uzun zamandır beni arıyormuşsun?" demiş. "Beyim, sizi aramaz sormaz oldum, yokluğunuzda işlerim kötü gitmeye başladı; fabrikalarımı, evime haciz geldi, sadece sizin sayenizde açtığım dükkân kaldı, beni affedin, sizi aramadım zenginlik gözlerimi kör etti." demiş. Yaşlı adam ise "Bak evlat sana tek bir şey söyleyeceğim: Geldiğin yeri asla unutma, unutursan eğer elbet bir gün başladığın yere döneceksin!" demiş. Ve kunduracıya hayatının dersini vermiş.

Melisa DEMİRCİ **ŞEHZADELER ŞEHİRİ AMASYA**

Aslında bugün çok bilinmeyen ama gidip gördüğünüzde mest olacağımız Şehzadeler Şehri olarak bilinen Türkiye'nin güzel köşesi Amasya'yı anlatacağım. Amasya'ya Şehzadeler Şehri denmesinin nedeni Fatih Sultan Mehmet, Yavuz Sultan Selim gibi büyük padişahların burada sancak beyliği yapmasıdır.

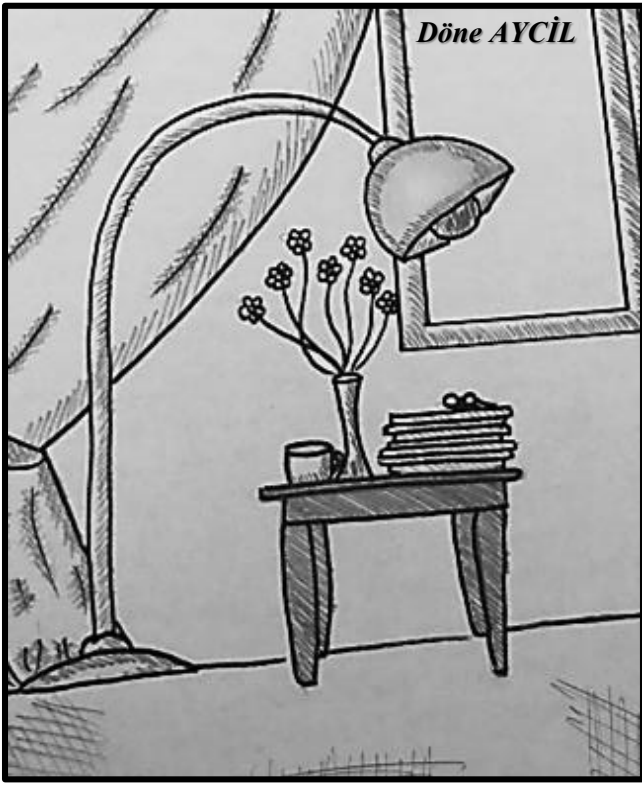
İlk olarak zaten Karadeniz Bölgesi'nde olduğu için Amasya'nın doğası çok güzeldir. Yemyeşil ormanlar vardır. Amasya'ya giriş yaptığınızda yolların kenarlarında mağaralar karşılar sizi. Şehrin simgesini belli eden elma şeklinin içinde kocaman harflerle Amasya yazar. Artık Amasya'ya geldiğinizi anlamışsınızdır. Gezilecek görünecek çok yer vardır.

Amasya'nın merkezine gittiğinizde çok güzel bir görüntü vardır. Yeşilirmak'ın aktığını, onların güzelliğine eşlik eden tarihi yapı olan 'Yalı Boyu' evlerini görürsünüz. Yürümeye devam ederken tarihi heykelleri görürsünüz. Önemli padişahların, şehzadelerin ve filozofların heykelleri vardır. Amasya'ya gelerseniz mutlaka meşhur olan Amasya Kalesi'ne çıkmalısınız. Çünkü bilinen bir diğer bilgiye göre Milattan önceki yıllarda Amasya Kalesi'nde insanların yaşadığı söylenmektedir. Kale aslında merdivenleri çok olan ve dik bir yokuşu vardır. Bu da şunu gösteriyor ki, Milattan Önce yaşayan insanların kaleyi ne zorluklarla yaptıklarını ve çıkmak için ne kadar çok uğraştıklarını. Bir diğeri ise Amasya'yla özdeşleşen ve çok bilenen imkânsız bir aşkları olan Ferhat ile Şirin'dir. O devirde paşanın kızı olan Şirin'in nakkaş olan Ferhat'ı sevmesidir. Ferhat'ın onun için dağları deldiği ama sonrasında iki aşkın kavuşmadığı mutsuz bir hikâyedir. Amasya'da Ferhat'ın deldiği kayaları görebilirsiniz. Ferhat ve Şirin Aşkılar Müzesi'ni mutlaka görmelisiniz.

Şimdi doğanın çok güzel bir harikası olan Borabay Gölü'nü anlatacağım. Borabay Gölü'nün çok güzel bir manzarası vardır. Borabay Gölü'nü çam ağaçları ve çok olmasa da kestane ağaçları kaplar. Göl ise tam bir doğa harikasıdır. Gölde deniz bisikletlerine binerek, tur ya da çok güzel bir doğa yürüyüşü yapabilirsiniz.

Amasya'ya gitmişseniz II. Beyazıt Camisi'ne uğramayı sakın unutmayın. Bu cami, yapıldığı zamanın en güzel mimari örneklerinden biridir. Bu caminin yapılışının ilginç bir hikâyesi bulunmaktadır. II. Beyazıt Amasya'da şehzade iken hocası Hamdullah Efendi ile yaptığı bir sohbet, "Bir gün saltanat bana nasip olursa bu diyara bir cami yaptırmak isterim." der ve nereye yaptırırım diye sorar. Hocası Hamdullah Efendi yayını gerip bırakır ve "Okumun düştüğü yer uygundur." der. II. Beyazıt bir yıl sonra tahta çıkar ve oğlu Şehzade Ahmet'e bu camiyi yaptırır.

Amasya'nın yemekleri çok güzeldir. Bilinen en güzel yemeği bence Amasya çöreğidir. Cevizli olur ve tadı muazzamdır. Siz de gittiğinizde Amasya'nın kıpkırmızı çok güzel kokan elmalarını yemeyi unutmayın.

Fatma TÜRK SİTEM

Bugün günlerden pazartesiydi. Bakalım başımıza ne gelecekti. Tekme, sürüklemeye, çekme, kırma... Hangisiydi acaba? Ben okul eşyaları yöneticisi öğretmen masası. Daha okula gelmeden başlıyordu söylenmeler. Off! Yine okul yine okul. Sonra acısını bizden çıkartıyorlar.

- Sıra: Günaydın arkadaşlar.

- Öğretmen masası: Günaydın. (Baskınlığını hissediyordu.)

Beyza BİCEL IŞIK SAÇAN

Işık saçır her bir yana

Bilgi verir okuyana

Gerçek dosttur arayana

Eşi yoktur mutlulukta

Her zaman yanımda yoldaşım

Yalnız kaldığımda sırdaşım

Kitaptır en iyi arkadaşım

Küçük de olsa yaşım

Kıymetini bilene

Hazinedir evrende

Kitaplar gösterir bize

Yaşamın güzelliklerini

- Tahta: Gelmeye başlamadılar mı daha?

- Tahta silgisi: Yok daha başlamadılar.

Bu başlama, gelmeden ziyade bize zarar vermeye başlamaydı. Anlamıyorum. Daha ne istiyorlar. Eğitim, öğretim görüyor, yeni şeyler öğreniyorlardı. Sonuçta bu imkânları göremeyenler de vardı. İlk ders başlamıştı. Öğretmen ne kadar çabalasa da çocukların uyanıp dersi dinleyesi yoktu. Ya uyuyorlar ya da uyukluyorlardı. Ders sonunda bitmişti.

- Sıra: Haahhh! Sema uykumu getirdi. Yaa! Uyuyup durdu üzerimde ders boyunca.

- Oturak: Uykusunu alamamış yine.

- Sıra: Ne zaman alıp da geliyor ki okula?

- Oturak: Çantayı öyle bir atıyorlar ki. Yazık çantanın da benim de canım çıkıyor.

- Sıra: En azından seni çizip durmuyorlar.

- Oturak: Sen de haklısın. Hepimiz haklıyız ama onlar anlamıyorlar.

- Öğretmen masası: Hey sessiz olun! Çocukların sesinden zaten kafam şişti (Sükût sağlanmıştı.).

Ama sınıf hâlâ susmuyordu. Aaa! Tahta silgisi uçuyordu. İbrahim sinirlenmiş Ömer'e atıyordu. Tahta silgisinin ilk kazası değildi. Birkaç küçük kırığı vardı ama dayanıyordu yine de. Ama bu son olay çöpü boylamasına yetti. Bir arkadaşımız daha bu okuldaki görevini bitirmişti. Arkadaşlarımla konuştum da yukarıdaki sınıftan iki kız öğrencimiz şakalaşırken öğretmen masasını devirip, ayağını kırmıştı. Yani bugün okulu terk eden sadece tahta silgisi değildi.

- Tahta: Silgim de gitti. Artık ıslak mendille silerler bugün beni. Hiç sevmiyorum ıslak ıslak yüzüm.

- Kalem: Sonra yazmıyorum diye atıyorlar beni. Islak tahtaya yazılır mıyım hiç? Sorarım sana.

- Tahta: Zaten ya sana buluyorlar suçu ya da bana.

- Kalem: Kendilerinde hiç suç yok zaten.

Zar zor yine öğle arasına geldik. Şuradan şöyle bakınca arkadaşlarımla neler çektiğini çok net görüyorum. Oturağa oturmak yerine sıraya oturuyorlar. Ayağıyla sırayı ittirenler. Oraya buraya çekiştirenler. Oysa biz istiyoruz ki üzerimizde soru çözsünler, kitap okusunlar, yararlı şeyler yapsınlar. Ama onlar tam tersine gırgır şamata içinde günlerini geçiriyorlar.

Şeymağül AY MAVİ OLSAM

"Abi, hadi kalk! Hadi uyan pikniğe gidiyoruz." dedi kardeşim. Çok sevinçli ve heyecanlı. Uykuda gözlerimi henüz aralamışken yanımda bağırarak kardeşime başımı zorla kaldırıp, ima eden bir bakış fırlatıyorum. Kapıyı açık bırakıp odadan çıkarken "İp de alalım, top da götürelim..." diyerek uzaklaşıyor.

O hep böyledir. Çok sever piknikleri. Benim için biraz yeşil, biraz mavi yeter.

Aşağı indiğimde Ahmet bir elinde top, diğer elinde evden ne bulduysa doldurduğu poşeti, yola çıkmayı bekliyor. Annemle babam da oradan oraya zikzak çizerek piknik için son hazırlıkları yapıyor. Bense gidip bahçedeki küçük odadan elime bir kilim alıyorum.

Yola çıkıyoruz. Arabanın camından dışarıyı seyrederken yolda neler konuşulduğunu, ne zaman vardığımızı anlamıyorum. Dışarıdaki her bir insanın hikâyesi var. Yanlarından hızlıca akıp giderken her hikâyeden bir kesit görmek, telaşlıları, zamana inat yavaş olanları izlemek, kiminin içindeki derin yaraları hissetmek, sonsuzluğa akan parçayı hızlıca sonlandırıyor.

Hep birlikte ağaçların altında geniş ve sessiz bir yere yerleşiyoruz. Biraz oyalanıp yemek yedikten sonra getirdiğim kilimi yerleştirdiğimiz alana en uzak yere seriyorum. Üzerine uzanıyorum. Ve buluşuyoruz. Artık en tepedeki ağaç dallarıyla, gökyüzüyle bir bütünü. Tüm bulutlar eşlik ediyor hayallerimize. Ağaç dalları eğilip kucaklıyor beni. Yükseklerle, en yükseklerle çıkarıyorlar. Sonra bir anda duruyorum. Her şeyi arkamda bırakırken, her şey beni arkamdan tutuyor. Daha yükseğe çıkamıyorum. Takılıyorum boşlukta bir yere. Bi bıraksalar. Sarılsam bulutlara. Birleşsem gökyüzüyle. Mavi olsam.

Düşüyorum. Tutunmaya çalıştığım dallar kayboluyor avucumun içinde. Gökyüzü uzaklaşıyor gitgide. Kalbim çarpmaya başlıyor. Asılı kaldığım boşlukta tutunamıyorum bu kez. Gözümü kapatıyorum sımsıkı...

"... Abi! Sana söylüyorum. Hadi kalk artık, gidiyoruz." diyor kardeşim, tıpkı sabah uykumdan uyandırdığı gibi.

İMTİYAZ SAHİBİ

Gazi AYDOS

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Dilek YURDAKUL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

İlyas ÖZÇELİK

GÖRSEL DANIŞMAN

Erman GÜNER

YAYIN KURULU

Hacı Bayran CAN

Kübra ESEN

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ANADOLU LİSESİ

Yavuz Selim Mah. Hükümet Cad. Anadolu Sok. No:1

Çubuk/ANKARA 0 312 837 79 00